

Diàleg amb reciprocitat?

written by Pau Miserachs | 1 d'abril de 2021

Ens demanen que no anteposem l'independentisme al destí dels ciutadans i que deixem de pensar que el nostre país és més important que Espanya.

Des del Regne d'Espanya es parla de claudicació i dissolució de l'independentisme en lloc de diàleg i buscar una nova concòrdia des del respecte a la diferència, ja que tots sabem que hi ha una part important de la població espanyola, de l'establishment i altres poders que no ho accepten.

Ens demanen també que no siguem desafectes i deixem el camí de la polarització. No volen que seguim en la línia de la desafecció creada per una part dels catalans contra els altres espanyols, segons diu l'investigador i exrector de la Universitat de Lleida Roberto Fernández, en el llibre *Combate por la concòrdia* (Espasa, Barcelona 2021).

Els espanyols no s'han parat a considerar si el seu patriotisme és un error, per no dir una fal·làcia, fruit de la manipulació històrica. Però creuen que és inqüestionable perquè pensen que Catalunya s'ha fet dins d'Espanya i disposa d'un autogovern amb múltiples atribucions superior a la de molts estats federats.

A Espanya, però s'ha partit de l'ultranacionalisme espanyol propi del "Nuevo Estado totalitario" creat per la dictadura del general Franco, l'Espanya uniforme, unitària i centralista, de pensament únic, sense pluralisme polític, dient que la nació és un fet anterior a la mateixa sobirania nacional. La Constitució del 78 no va variar aquest enfocament d'estructura de país.

Es patrocina, com C's, el possibilisme d'un sentiment patriòtic plural en la mateixa persona, argumentant que es pot ser patriota de diverses pàtries o realitats geogràfiques i

lingüístiques, de manera que la pàtria podria ser considerada com el lloc on es pot viure bé, com diuen els pagesos “el lugar donde pace la oveja, no donde nace”. De fet, és la defensa del castellanoparlant en territori català, el que se sent espanyol i no català, i s'oposa frontalment a la independència de Catalunya, mogut per sentiments i influències externes, i no pas per ponderar les realitats del país català i la seva pròpia realitat personal.

Els anacionalistes i els contraris al fet nacional català, consideren un error convertir la identitat nacional en la ideologia central d'una societat. La ideologia nacionalista identitària, pels contraris al nacionalisme català, crea problemes de col·lisió social pràcticament irresolubles per dividir i separar les societats existents en un mateix territori, creant identitats excloents.

Patrimonialitzar una idea sectària d'un país, separant els afectes dels desafectes o que pensen diferent, segons els contraris a la idea independentista, condueix a la irracionalitat del sentiment de pertinença a pàtries diferents, oposades i antagòniques.

Però l'estat-nació espanyol no fa, ni pensa fer, autocrítica de la forma i manera de tractar les realitats nacionals com Catalunya, que no queden en ser simples fets culturals.

Volen, ara que tornem al catalanisme hispànic, treballar conjuntament per la prosperitat de tots. Però no parlen de les limitacions polítiques, dels dèficits fiscals, d'inversions i de reconeixement de l'obra legislativa del Parlament de Catalunya, permanentment impugnada davant el Tribunal Constitucional.

Espanya no és per als catalans un bé proindivís del qual siguem copropietaris com pretenen a la Moncloa, després que un polític catalanista socialista va dir ingènuament “El que és bo per a Catalunya és bo per a Espanya”, el que ens obligava a

treballar i aportar riquesa per al benestar comú de tots els espanyols, però sense rebre la reciprocitat ni la consideració que podríem esperar d'aquest pensament i desig.

Els espanyols, des de fa segles, no comparteixen cap sentiment favorable a Catalunya, sinó una hostilitat històrica contra Catalunya i el fet català, posada de manifest amb la reacció al referèndum del 1r d'octubre de 2017. Poc es pot parlar a Catalunya d'amor per Espanya després de les condemnes judicials per sedició i la persecució i repressió mantingudes per l'Estat espanyol contra l'independentisme català, avui majoritari al Parlament de Catalunya.

La realitat també ha demostrat que no és veritat que una Espanya millor faria una Catalunya més pròspera, que el fet català seria un bé de tots, ens diuen, sempre defensat a Espanya, cosa que no ha estat veritat, començant per les ambicions inacabables econòmiques i de finançament estatal de les províncies espanyoles i els seus líders regionals, a més de l'acció exterior de consolats i ambaixades espanyoles, com hem vist en moment electoral dificultant el vot dels catalans, i no diguem en el terreny comercial.

Espanya, volent canviar la història, ha confós la seva falsa empatia amb el castellanisme i el seu supremacisme lingüístic, i ha impedit el ple desenvolupament de la nació catalana i les seves institucions històriques. Líders regionals com Isabel Ayuso, no s'han estat de dir el que pensen de Catalunya.

Així, l'entesa amb aquestes condicions és més aviat impossible. Espanya no accepta ser Espanya sense Catalunya, i exigeix que Catalunya segueixi aportant i faci seva la llei espanyola, excloent la via unilateral per subvertir la legalitat, acceptant que la democràcia representativa espanyola és l'única que té legitimitat per construir una legalitat comuna.

Espanya no renuncia a les seves pretensions hegemòniques a

Catalunya i no afavoreix la inclusió, sinó que manté les desavinences amb la societat catalana, i nega per la via judicial i també política la personalitat nacional de Catalunya.

L'hipernacionalisme espanyol que s'oposa com escull insalvable al reconeixement de la nació catalana i el seu desenvolupament republicà, és per a Catalunya una fantasia utòpica basada en un autoengany que el nacionalisme català ha demostrat sobradament. La vinculació del fet nacional espanyol amb la monarquia no ha aportat cap millora en les relacions Catalunya-Espanya i menys després del missatge televisiu del rei Felip VI el 3 octubre de 2017 que l'ha fet declarar persona *non grata* a molts municipis catalans.

Però avui el nacionalisme espanyol excloent del català, només accepta el catalanisme hispànic que defineix el professor Roberto Fernández en el seu recent llibre sobre Catalunya a Espanya, que no és partidari de la ruptura amb Espanya, com a via de col·laboració i d'acceptació de l'actual realitat històrica espanyola, inclosa la monarquia constitucional, considerant que l'autodeterminació i la independència són pantalla passada, que és el que hem vist avui que orienta el socialisme espanyol i els populars de Pablo Casado.